

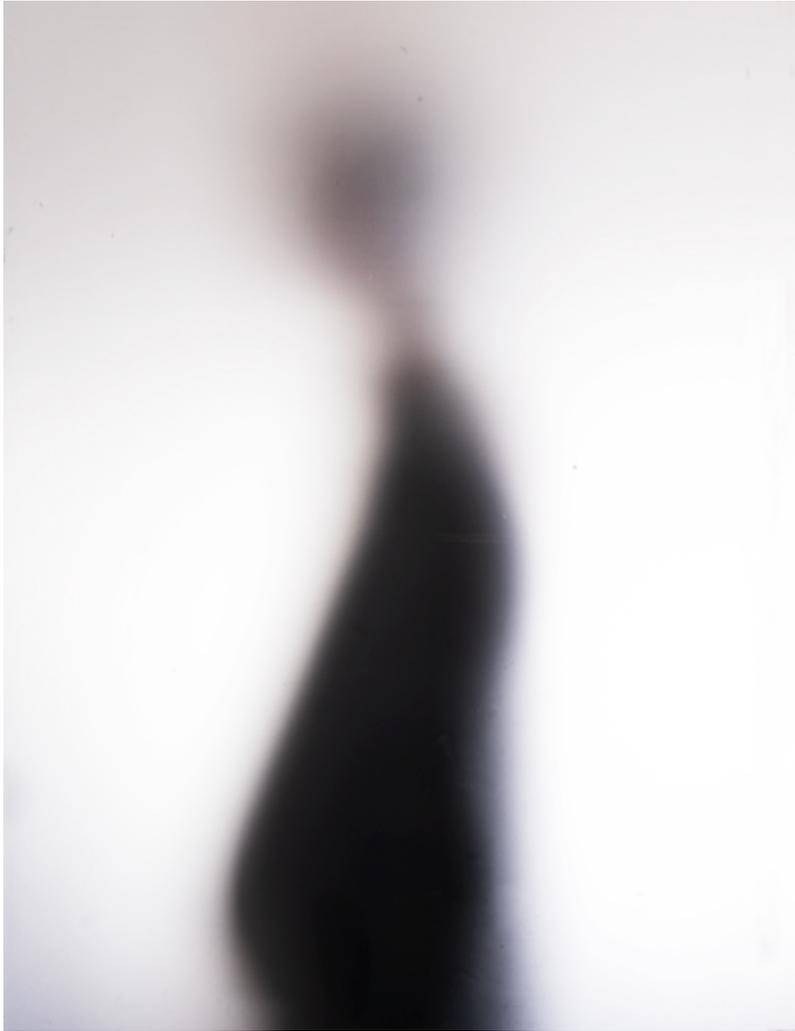
knowing someone you have never met

present in the moment
untill words are spoken

moments turn into frames
frames become words

memories are
made by words

yes

no

i take cover and still, i find myself working

bathing in tin

in my own shadow
is where it hides
the suffering of the light
any access
is denied

wounds open

leafs fall in

it heals

wounds open

leafs fall in

it heals

wounds open

leafs fall in

it heals

wounds open

leafs fall in

it heals

wounds open

leafs fall in

it heals

wounds open

leafs fall in

it heals

wounds open

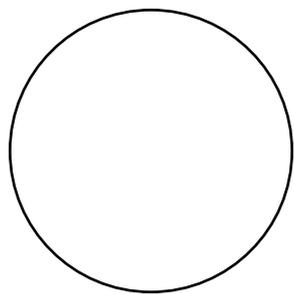
leafs fall in

it heals

wounds open

one + ... = whole

boyscout

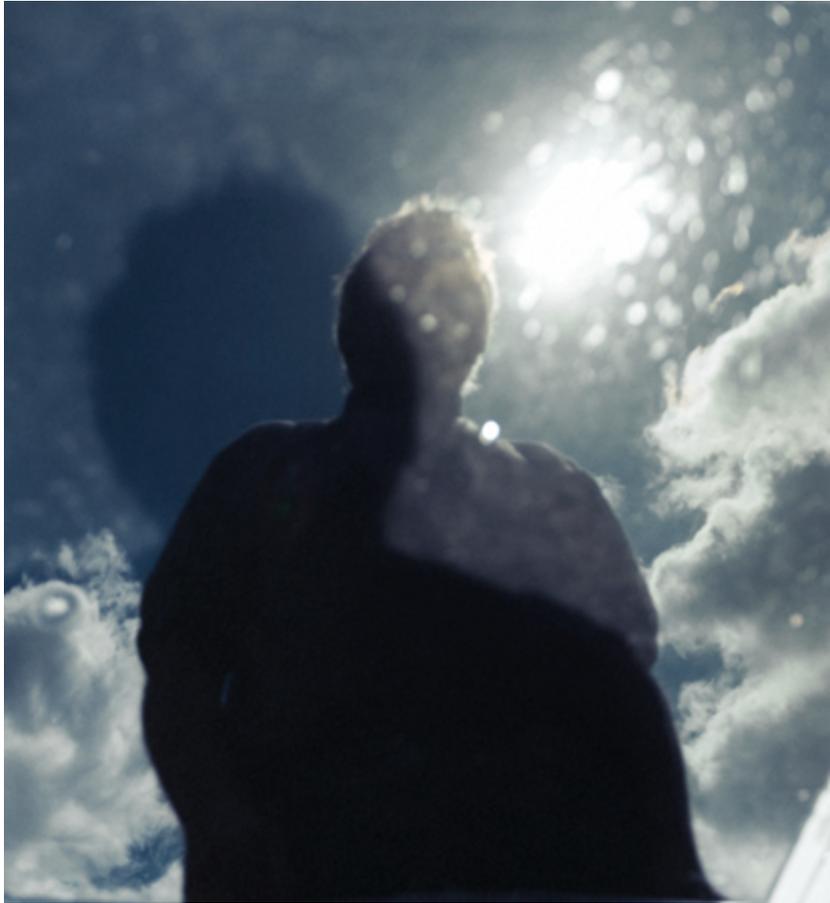

bright lights

make the shadows

shine

shapeshifter

with thanks to my family

where it all began :

Toën Voeten mijn vader.

Mijn eerste herinneringen .

Ik was toen vier en woonde in de Felix Timmermansstraat 39 . ik ben geboren in een noodwoning in de Ottostraat in Blerick. Het was 1950 dus de eerste jaren na de oorlog. In ons huis in de Hazenkamp in Blerick zijn vijf kinderen geboren ons gezin bestond toen uit 9 mensen. Het was een nieuwe buurt voor gezinnen die in die tijd allemaal kinderrijk waren. Iedere keer als mam moest bevallen gingen de andere kinderen naar de burens en wachtten daar in spanning af wat het zou zijn geworden. Bij de fam. Lieshout deden we dan spellen en een keer waren we bij de naaste burens fam. Kreuzer waar we de eerste keer kersenpannenkoek kregen.

Pap was in die tijd een echte huisvader die keihard werkte om goed voor zijn gezin te zorgen. Hij werkte toen al bij de Spoorwegen als bankwerker. Als hij de dag er op had zitten bij het Spoor kwam hij thuis om te eten (er was zelfs een periode dat hij tussen de middag thuis kwam eten en daarna een kort dutje deed met het hoofd op de tafel) . 's Avonds had hij nog een baan om bij te verdienen. Dit was bij de broer van de Pienkert , ome Wiel een vrijgezel die een metaal werkplaatsje had in de van Dolhofstraat .

Ik herinner mij dat Pap als het onweerde snel naar huis reed op zijn fiets omdat hij wist dat wij heel bang waren en dat kwam waarschijnlijk doordat mam doodsbang was. Het onweer was in die tijd vaak heel hevig, de stroom viel soms uit en mam vond dat we ons aan moesten kleden voor als we plotseling het huis moesten verlaten.

Vaak zaten we samen te bidden. Pap had heel veel plezier aan zijn tuin die mooi op het zuiden lag. Er werd een duivenhok gebouwd , mooi groen wit geverfd met bloembakken er aan en een bankje er naast waar we vaak gingen zitten als er een foto moest worden gemaakt. Een leuke vijver met witte "pispotjes"er langs.

We hadden echt de mooiste tuin van de hele buurt. De voortuin werd door de gemeente beplant en bijgehouden. Later is het duivenhoek gebruikt door ons om in te spelen en nog later werd het vervangen door een mooie grote houten schuur ook door pap zelf gebouwd. We moesten daar onze fietsen in zetten 's avonds en het was een prachtige plek om samen met onze vriendinnen te dansen op muziek van een pickup . We hadden kleine singletjes gekregen van de burens die een bandrecorder aanschafden .

Pap was actief met collecteren voor het St. Raphaëlle een bond . Hij was ook vaak bezig in de schuur zijn werkplaats. Ook zorgde hij voor genoeg stookhout voor de winter. Eens in de maand kwam hij te voet met een grote handkar van de Spoorwegen volgeladen met planken van wagons die afgebroken waren. Die kar werd dan het paadje in gereden achter onze rij woningen. Pap zaagde dan alles in stukken voor de kachel.

Op koninginnedag waren pap en mam meestal met de schoonmaak bezig. In die tijd heel gewoon. Het hele huis werd grondig gereinigd, het rook overal naar groene zeep en boenwas. Pap heeft in de laatste jaren dat we daar woonden een douche gebouwd in een schuurtje dat vlak bij de keuken lag. Dat was geweldig voor ons. De kleine badkamer die in huis was met alleen een wasbak werd gebruikt als kinderkamer voor Marianne en later Hai.

Het was een gezellige tijd . Er woonden heel veel kinderen in die buurt en omdat er geen tv was werd er veel buiten gespeeld. Speurtochten, hinkelen, knikkeren, ballen enz. De jongensschool st. Hubertus was vlak bij ons in de buurt en was uiteraard heel geschikt om te spelen . In de fietsenstalling waren talentenjachten, toneelstukjes . Op het schoolplein gebeurde het wel eens dat de bal van ons op het dak terecht kwam en het was pap die hem er van af haalde.

Pap was altijd laatste en af en toe keken we stiekem hoe hij in bad lag..
De benen buiten boord geen gezicht. !

Sinterklaastijd was een drukke periode voor pap. Hij was dan weken bezig met van alles en nog wat te maken voor ons kinderen. Een houten garage, een poppenhuis, een grote skelter waar zeker twee kinderen in konden zitten, Ook maakte hij oude fietsjes weer als nieuw en rolschaatsen. Lenie en ik kregen nieuwe maar drie paar was te duur dus Henny werd blij gemaakt met een paar oudjes die weer opgemaakt waren door pap. In die tijd rook het altijd naar verf in ons huis en omdat pap in de kelder er aan werkte was de lamp los gedraaid zodat we niks zagen als we per ongeluk de kelder in gingen. Die avonden in de winter hoorden we als we in bed lagen vaak dat mam beneden achter de naaimachine zat . Ze naaide alles zelf voor ons zelfs winterjasjes. Truien werden gebreid van wol die ze bij elkaar had gespaard met zegeltjes van de blue band boter. Brrr als ik daar nog aan denk die wol kriebelde altijd! De radio was 's avonds heel gezellig . Ze luisterden naar hoorspellen ed.

In die kelder werd altijd in de herfst een aantal zakken aardappelen gestort door het kelderraampje. Op de schappen stonden heel veel wekglazen met boontjes, peertjes enz . Allemaal zelf ingemaakt voor de winter. Met neven en nichten, alle familie woonde in de buurt, fietsten we in het weekend of woensdagmiddag naar de bossen in de buurt . Daar bij een zandberg speelden we samen .

Toen we wat groter waren werd er elk jaar een badkaart voor het hele gezin gekocht voor het sport-fonsdenbad in Venlo. Hier was het zomers altijd heel gezellig druk . Er was een binnen en buitenbad. De boterhammen mee en wat lekkers. We streken ons in met nivea iets anders was er niet. Er werd nooit gewaarschuwd voor verbranden. We werden allemaal mooi bruin en vaak vervelden we. Soms fietsten we naar de Onderste molen een groot natuurbad. Pap had dan soms drie kinderen op de fiets , hij fabriceerde een stoeltje voor achterop waar twee kinderen in konden zitten . Mam had altijd moeite om de hoge brug op te komen en pap duwde haar dan met een hand in de rug. ! Echt super!

Pap was in die tijd ook bij een mannenkoor Limburgia . Een keer is hij met het koor naar Sauerland geweest in Duitsland. Met Ceciliavonden mochten de vrouwen ook mee doen als er een dineetje was. Dat was leuk voor mam. In die tijd gingen pap en mam ook op zwemles.

Over zijn jeugd vertelde pap wel eens . Hij kwam uit een groot gezin 10 kinderen. De oudste Jo is van een dak gevallen van de fabriek bij hen in de buurt, er is een krantenartikel over . Hij overleefde het niet. Pap is 18 jaar geworden toen hij in de oorlog aan het werk was voor de Duitse oorlogsindustrie. Dat was verplicht. Op een gegeven moment is hij daar gevlucht met hulp van onze oma Voeten . zo'n klein kranig vrouwtje die voor niemand bang was.

Ze was diep gelovig en vertrouwde op God! Na zijn ontsnapping moest pap onderduiken in Sevenum.

Door de oorlog is hij veel boeken gaan lezen over die tijd, bij de spoorwegen was pap commandant van de NS brandweer .

Toen de oorlog voorbij was ging hij samen met zijn broers, Sraar, Sef, Frans, Chrit vazen en andere siervoorwerpen maken van lege graanaathulzen . Tante Lucie heeft er nog iets van in huis. Pap heeft in die tijd ook schilderijen gemaakt van ingelegd fineerhout . Heel mooi hij maakte een ansichtkaart of foto in verschillende kleuren na in fineerhout net als een legpuzzel.

Voor hun gezin moet het een moeilijke tijd zijn geweest. Er leven nog drie mensen. Sef die is dement en woont in een verzorgingshuis en twee zusjes leven nog tante Bep en tante Mariet. Deze twee waren nakomertjes . Ze kwamen vroeger bij ons thuis babysitten. Bijna iedereen in hun gezin was lid van de verkennerij (nu scouting) Twee broers van pap namen zelfs deel aan de wereldjamboree in Parijs geloof ik.

De tantes die nu nog leven zijn vroeger van hun huis uit getrouwd en de bruiloft was daar dan ook. Daar kan ik me nog wel wat van herinneren. Wij mochten dan met andere neven en nichten de dag na de bruiloft komen en de bruid deed dan nog een keer de mooie jurk aan voor de foto.

Konden we altijd gaan schommelen als we zondags bij hen op bezoek gingen. Opa en zijn vader (mijn opa) zaten dan aan een citroentje met suiker en wij kregen meestal een paar dropjes , chips waren er nog niet. Waar pap woonde stond een pomp buiten en binnen in de keuken , daar moest ook iedereen zich wassen. In dat kleine keukentje was een soort vlizotrap die je naar benden kon trekken dan kwam je op een grote zolder met een paar slaapkamertjes.

Pap vertelde dat het 's winters een beetje binnen sneeuwde zo slecht was het dak geïsoleerd. De wc was 10 meter van het woonhuis . Aan de muur had mijn oma allemaal papieren spreuken opgehangen van de bond zonder naam. Geen rollen closet maar keurig geknipte stroken van oude kranten aan een koortje.

Toen ik vijftien was zijn ze verhuisd naar het Vastenavondkamp. Het was in de winter volgens mij. Een mooi hoekhuis met vier slaapkamers en een badkamer met douche! Wij waren allemaal pubers. Een gezellige tijd . We moesten wel meehelpen thuis. Op zaterdag werd er door ons samen schoongemaakt in huis. De radio of een plaat op. We galmden mee. Dit deden we trouwens ook tijdens het afwassen.

We waren allemaal lid van scouting St. Lambertus. Lenie, Ik en Henny als leidsters bij de welpen. Thuis waren de vergaderingen en besprekingen voor de kampen. Zelfs de aalmoezenier Kapelaan van dijk was er soms bij. Echt gezellig.

Pap zette zich ook in voor scouting . Hij kluste in ons Huis en de oude school in de Ottostraat waar we een tijd clublokaal hadden. Ook de blokhut in de Wielder is door pap en andere gebouwd.

Als we een kampadres hadden gevonden reed pap met zijn witte Cortina met ons er naar toe om te kijken of het geschikt was. Hij had toen nog niet zo lang zijn rijbewijs en bij een van die ritjes pap in een beekje gereden met zijn Corina. Een boer met tractor heeft ons er uit getrokken.

In die tijd hadden we allemaal brommertjes. Werk aan de winkel voor pap er was altijd wel een brommer bij waar wat aan mankeerde. Later, ome Boy had een Citroën zo'n lelijke eend is het dak van zijn auto gewaaid. Samen met pap zijn ze gaan zoeken en het is weer terug gevonden.

We kregen verkering en pap was bereid ons te helpen met het klaar maken van onze huizen. Lenie naar nieuw Bergen ik naar Grubbenvorst. In nieuw Bergen is pap ook heel lang bezig geweest met het aanleggen van het zwembad. Jammer dat Lenie er niet meer is dan kon ze hier ook over vertellen. Pap en Lenie hadden een bijzondere band. Misschien kun je ome Ton vragen over wat bijzonderheden.

Samen met pap heb ik op de cursus beeldhouwen en boetseren gezeten op de vrije academie in Venlo. Keileuk ik was zwanger van Imke dus ook al weer 41 jaar geleden. Een opdracht was : ik moest van klei het hoofd van pap kleien en hij maakte mijn hoofd. De beelden zijn er nog. Na afloop zat oma klaar aan de tafel met een kleedje er op. Zij maakte dan toosjes met eischijfjes of wat leverworst echt gezellig. Wij konden dan vertellen hoe de avond was geweest. Pap heeft toen ook op schilderles gezeten, hij vertelde dat ze ook wel eens naakte mensen moesten schilderen. Nou dat vond oma helemaal niks!!

Pap was altijd bereid ons te helpen maar het waren er zeven dus het werk moest verdeeld worden. Bij ons in Grubbenvorst heeft hij een ijzeren hek en poort gemaakt en een loopdeur in de garagepoort. Daar zijn we nog altijd blij mee. Wat hij maakte was degelijk en kon jaren mee! De smeedijzeren lamp die we voor ons trouwen kregen hangt nog altijd boven onze tafel. De smeedijzeren kandelaar staat nog altijd met kerstmis op onze feesttafel.

Een keer waren we blij verrast toen pap bij ons achterom kwam in wielrenkleding met zijn fiets! Hij kwam van Nieuw Bergen, was bij Lenie en Ton geweest. Marco was toen een jaar of 7 hij moest natuurlijk met opa op de foto. Pap heeft ook na zijn pensionering hard gelopen. Heel vaak werd hij door een hond achtervolgd. Mam was altijd blij als hij weer thuis kwam. Ook als hij weer 50 – 60 km gefietst had.

Pap heeft ook na zijn pensionering hard gelopen . Heel vaak werd hij door een hond achtervolgd . Mam was altijd blij als hij weer thuis kwam. Ook als hij weer 50 – 60 km gefietst had .

Op de camping in Baarlo waar ze 35 jaar een seizoenplaats hadden hebben pap en mam veel genoten. Boy en Miep waren hun burens en Lenie en Ton met de jongens stonden ook op hetzelfde vak. Hier hadden ze veel vrienden! Wij waren er altijd welkom. Ik fietste er vaker naar toe met twee kinderen op de fiets en een badtas met ijzerdraad aan het achteropstoeltje gebonden. Ik werd door mam en pap ingehaald op de camping alsof ik iets geweldigs gespresteerd had.

Toen iedereen uitgevlogen was zocht pap ontspanning in zijn hobby's. Tekenen, schilderen, tiffanie, enz. toen hij jonger was was hij vaak in "de schop" aan het smeden. Ik stond dan vaak te kijken ! Hij maakte smeedijzeren haarden, kandelaars, enz. Ook een houtdraaibank stond in dat schuurtje , mooi om te zien hoe zijn bezige handen de mooiste dingen maakten.

Een herinnering: we woonden nog in de Felix Timmermansstraat . We hadden een balkon aan de achterkant . Dat balkon kwam uit op de grootste slaapkamer waar we met vijf meiden sliepen. Pap en mam waren naar een verjaardag van iemand van de familie. Bij thuiskomst kwamen ze er achter dat ze geen sleutel bij zich hadden. Wat deed pap hij klom langs de regenpijp en het kolenhok naar boven naar het balkon waar gelukkig de deuren op een haakje stonden. Ik was inmiddels wakker geworden en dacht echt dat er inbrekers bezig waren. Doodsbang ! Wat was ik blij toen ik zijn gezicht zag!

Er kwam een heel andere tijd . De kleinkinderen kwamen 15 in getal. Met iedereen had pap een band . Stapelgek was hij op hen. We waren altijd welkom in de Eikenstraat. Fijn dat er films zijn van de feesten zoals sinterklaas en het gezellige feest toen pap en mam elkaar 50 jaar kenden. Op alle familieopnames staan pap en mam , bij de verjaardagen van de kleinkinderen, de communiefeesten, als iemand van de kinderen het rijbewijs had gehaald. Noem maar op! Vanaf 1987 is er veel gefilmd. De bruiloft van Hai en Ilse , een prachtig familiedocument.

Er volgden ook moeilijke jaren. Mam werd aan het hart geopereerd en pap begon ook te sukkelen. Hij moest vaak naar Maastricht voor bloedonderzoek en later kreeg hij om de zoveel weken een bloedtransfusie. 1998 Mam is toen overleden op vijf mei! Het ergste wat ik tot nu toe heb meegemaakt, alhoewel het verlies van pap en Lenie en Andre ook verschrikkelijk voelde.

Toen pap opgenomen werd in het ziekenhuis twaalf dagen voordat hij stierf heeft hij nog veel verteld over zijn leven, alles kwam weer terug ook de oorlogstijd. Alle familieleden hebben persoonlijk afscheid van hem genomen. De broers en zussen. Heel indrukwekkend. Toen hij het laatste sacrament van de zieken kreeg stonden we allemaal bij zijn bed. 75 jaar is pap geworden wat hadden we ze allebei nog graag langer in ons midden gehad.

Dankbaar zijn we voor alle herinneringen aan deze bijzondere mensen en zijn we door hen geworden zoals we nu zijn.

29 april 2020
tante Annie.

Joris Voeten 2020

